

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๓
คืออยู่กับชื่อ ความเลวร้ายอยู่กับใจ

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๓๕๐ คน)

(วันที่ ๒๕ กันยายน ได้ทองคำ ๑ กิโล ๓๓ บาท ๕๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๐ ดอลลาร์)

พี่น้องชาวไทยเราจะตื่นเนื้อตื่นตัวก็ให้ตื่นนะ เราอยากจะได้ว่า นี่เป็นประวัติศาสตร์นะที่พี่น้องทั้งหลายได้ฟังเสียงธรรมเสียงธรรม ซึ่งไม่เคยคาดเคยฝัน แม้แต่ผู้เทศน์ก็ไม่เคยได้คิดได้คาดได้ฝันว่า จะได้นำธรรมะประเภทเหล่านี้มาเทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ก็ปฏิบัติมาแบบงู ๆ ปลา ๆ ลูบ ๆ คลำ ๆ มาโดยลำดับ ทำดำทำขาวด้วยตาบอดหูหนวกที่กิเลสปิดบังเอาไว้ ไม่ได้คาดได้ฝันว่ากิเลสจะเปิดออกจากตา คือตาใจ ให้สว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา นี่ก็ไม่ได้คาดได้คิด ได้เกิดขึ้นมาแล้วบอกตรง ๆ สด ๆ ร้อน ๆ ธรรมพระพุทธรูปเจ้านะ เป็น อกาลิโก ๆ ธรรมท่านบอก อกาลิโก

เห็นไหมในบทธรรมคุณท่านแสดงเอาไว้ อกาลิโก เอหิปสุสิโก โอปนยิโก ปจฺจตุตฺต เวทิตพฺโพ วิญญูหิ ธรรมพระพุทธรูปเจ้าไม่มีกาลมีเวลาลำเวลา สำหรับผู้ปฏิบัติแล้วจะรู้จำเพาะตน ปจฺจตุตฺต เวทิตพฺโพ วิญญูหิ ท่านผู้รู้ทั้งหลายจะรู้จำเพาะตน ๆ อย่างสม่ำเสมอจากการปฏิบัติ ที่ดำเนินไปด้วยความสม่ำเสมอ จึงเรียกว่า อกาลิโก เป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา เหมือนกันกับกิเลสมันก็เป็น อกาลิโก ของมัน กิเลสนี้คิดให้เป็นกิเลส กระดิกพลิกแพลงไปให้เป็นกิเลส เป็นตลอดเวลาเช่นเดียวกัน เสมอ กัน ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน ธรรมก็เป็น อกาลิโก กิเลสก็เป็น อกาลิโก เราคิดให้เป็นกิเลสเป็นขั้นขั้นที่ในใจของเราเองเป็นพื้นฐาน แล้วคิดให้เป็นธรรมก็เป็นขั้นขั้นที่เช่นเดียวกัน

แล้วพี่น้องทั้งหลายคราวนี้ก็ได้ยินได้ฟังเสียแล้ว ธรรมที่หลวงตาบ่าวออกมาเทศนาว่าการให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ออกอย่างสด ๆ ร้อน ๆ เลย เราไม่เคยคาดเคยฝัน การปฏิบัติจะารู้ได้เห็นธรรมประเภทนี้ขึ้นมาภายในใจ ก็ได้รับได้เห็นแล้วก็ได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกันโดยลำดับมา นับตั้งแต่เริ่มนำพี่น้องทั้งหลายมาเป็นเวลาร่วม ๓ ปีนี้แล้ว

ธรรมประเภทนี้เราก็เคยได้เรียนให้ทราบทั่วกันว่า ถ้าหากว่าเราไม่ได้มาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายแล้ว ธรรมที่แสดงเหล่านี้จะไม่มีเลย ตายไปด้วยกัน หรืออยู่ด้วยกัน เราไม่ตายก็อยู่ ไม่ออก แต่ที่นี่ก็เพราะมันบันดลบันดาลอะไรก็ไม่ทราบให้ได้ออก เมื่อออก

มาแล้วธรรมประเภทต่าง ๆ เรียกว่าแกงหม้อใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจิ๋ว ทุกประเภทในเนื้อธรรมที่จะออกแก่ประชาชนทั้งหลาย ซึ่งเห็นว่าควรจะเป็นประโยชน์มากนักเพียงไร ธรรมก็ออกมาโดยลำดับลำดับ จนกระทั่งปัจจุบันนี้เวลานี้ก็กำลังออก พวกมันตื่นเนื้อตื่นตัวแล้วยัง

หรือจะเป็นดังที่พระพุทธเจ้าแสดงไว้ว่า โก นุ หาสี กิमानุโท นิจุจํ ปชฺชลิเต สติ อนุทธาเรน โอนทุธา ปทีปี นคเวสธ ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้ร้อนเป็นพื้นเป็นไฟ เผาไหม้สัตว์ทั้งหลายอยู่ตลอดเวลา ด้วยความมืดมนอนธการนี้ พวกท่านทั้งหลายยังรีบเร่งกันวิ่งหัวเราะกันหาอะไร ทำไมจึงไม่เสาะแสวงหาที่พึ่ง นี่พระพุทธเจ้าทรงกระตุกอย่างหนักนะนี่ ฟังซิ เรายังไม่ตื่นนอนอยู่หรือ ยังเห็นว่ากิเลสเป็นของติดของติดอยู่ตลอดเวลา หรือจะเพิ่มความเลวของกิเลสนี้ออกไปอยู่เรื่อย ๆ หรือ ธรรมปลูกอยู่นี้ โก นุ หาสี กิमानุโท ปลูกประสาทพี่น้องทั้งหลาย กระตุกตลอดเวลา ตื่นแล้วยัง นั่นความหมายในธรรมนี้ว่างั้นนะ

แล้วพวกเราทั้งหลายเวลานี้เป็นยังไง พอจะตื่นเนื้อตื่นตัวหรือยัง ตื่นเนื้อตื่นตัวภายในจิตใจกับธรรมสัมปยุตกัน รู้เนื้อรู้ตัว รู้ดีรู้ชั่ว รู้ผิดรู้ถูก รู้ละรู้บาปเพ็ญ นี้เรียกว่าผู้รู้ธรรม มีสติรู้เนื้อรู้ตัว ถ้าไม่รู้ก็ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร นี้ก็ได้แสดงเต็มกำลังความสามารถให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน ธรรมที่แสดงมานี้เราก็ประกาศเรื่อยมาว่า เรียนเราก็เรียน จำมาเราก็จำมา แต่เวลาบทเอาจริงเอาจังที่ประจักษ์ในหัวใจ หายสงสัยจริง ๆ แล้ว ธรรมภาคปฏิบัติ เรียนมาแล้วนั่นคือแบบแปลนแผนผังของธรรม แล้วนำมาปฏิบัติตามธรรมที่ท่านแสดงเอาไว้

เพราะธรรมทั้งหลายที่แสดงไว้ในคัมภีร์ต่าง ๆ แสดงเรื่องบาปบุญคุณโทษ มรรคผลนิพพานล้วน ๆ เมื่อปฏิบัติแล้วก็เจอตามนั้น ๆ มาเรื่อย ๆ ทีนี้เราก็นำออกมาปฏิบัติ เวลาปฏิบัติแล้วก็เจออย่างที่ว่านี้ เริ่มเจอ ๆ มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเปิดโล่งทั่วแดนโลกธาตุ เราหายสงสัย ไม่มีอะไรที่จะข้องในจิตใจแล้วว่าละมันยังไม่ได้ แล้วธรรมพระพุทธเจ้าทรงแสดงกระเทือนมาก็กึกกักกัลป์ ท่านว่า นิพพานเที่ยง ๆ หรือธรรมธาตุ เราไม่ได้ไปทูลถามพระพุทธเจ้า ทูลถามทำไม สนฺทิจฺฉิโก รู้ประจักษ์กับผู้ใดแล้วผู้นั้นก็พอตัวเอง นี่ก็ประจักษ์ในหัวใจแล้วพอตัวเองแล้ว ปล่อยทุกอย่างแล้ว

การสอนโลกเราสอนด้วยความเพียงพอ เราไม่มีความหิวโหยโรยแรง ที่อยากจะแบ่งสันปันส่วนเอาสมบัติเงินทองของพี่น้องทั้งหลาย ที่บริจาคมาเพื่อชาติของเรา แม้แต่เม็ดหินเม็ดทราย เราไม่มี เราพอทุกอย่างแล้ว สอนโลกด้วยความพอ ไม่มีความหิวโหย และด้วยความเมตตาครอบตลอดเวลา

ธรรมที่สอนนี้ทั้งหมดเราไม่มีความสงสัยว่า ได้สอนพี่น้องทั้งหลายผิดไป เพราะ การปฏิบัติและความรู้ความเห็นของเราผิดไป จึงนำคำสอนออกมาแบบผิด ๆ พลาด ๆ เราไม่มีในหัวใจของเรา ใครจะฟังก็ให้ฟัง บาป บุญ นรก สวรรค์ เฉพาะอย่างยิ่งเอาให้ เห็นชัด ๆ คือกิเลสมันลบลอตเวลาณะว่า นรกไม่มี นี่เด็ดพล่านมากก็ปักก็กลับ ฟังซิ นะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อะไรมากก็มาบอก คำว่าบาปบุญนรกสวรรค์ ก็บอกอันส่วนใหญ่ที่เป็นที่บรรจusstวโลก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เป็นที่บรรจusstวโลกที่ทำความดี คำว่า นรก ๆ หลุมต่าง ๆ ดังท่านแสดงไว้ถึง ๒๕ หลุม นี่ก็เป็นสถานที่อยู่ของสัตว์ผู้ทำ บาปกรรมชั่วช้ำลามกประเภทต่าง ๆ กัน

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้อันมา ไม่ได้ยินว่าพระพุทธเจ้าองค์นี้ปฏิเสธ แม้ พระองค์เดียวไม่เคยมีคัดค้านว่า บาปบุญนรกสวรรค์เหล่านี้ไม่มี ไม่เคย ยอมรับทันที ๆ แสดงเป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบตามหลักความจริงด้วยกันหมด ที่นี้กิเลสมัน ลบ มันอยู่ที่หัวใจเรานะ ท่านบอกว่ายังไงมันไม่ยอมฟัง สิ่งของมันจะลากไปก็คือว่า มันไม่ ยอมเชื่อบาปบุญนรกสวรรค์ แต่มันเชื่อความอยากความทะเยอทะยาน ความดีความ ดีน นี่คือสายทางที่จะลงสถานที่จม ๆ ได้แก่ นรก ที่มันบอกว่าไม่มี ๆ นั้นแหละ มันจะ ลงตรงนั้นนะ จึงเรียกว่าหลอก ไม่มี แล้วลงตรงที่ไม่มีนั้นแหละ มันหลอกเห็นใหม่

เวลานี้เราตื่นเนื้อตื่นตัวกันหรือยัง ให้รีบตื่นนะ พระพุทธเจ้าก็ทรงแสดงสุดพระ กำลังความสามารถทุกอย่างแล้วก็ปรินิพพานไป องค์ปัจจุบันนี้ก็ประกาศศาสนธรรมอยู่ ๔๕ พรรษาท่านก็ปรินิพพาน คำว่าปรินิพพานคือปล่อยร่างนี้ต่างหากนะ ร่างกาย พระ สรีระท่าน เป็นเครื่องมือสำหรับทำประโยชน์ให้โลก อันนี้หมดสภาพ ทั้ง แล้วเครื่องมือ หมดสภาพแล้วจะนำออกมาแสดงเป็นกิริยาอย่างนี้ไม่ได้แล้ว ก็เรียกว่า นิพพาน นิพพานก็คือมีแต่ธรรมล้วน ๆ ธรรมธาตุ หรือว่าธรรมธาตุล้วน ๆ ไม่มีอะไรออกมา แสดงอย่างนี้ เพราะเครื่องมือไม่มี แล้วท่านก็ผ่านไป ๆ

ประธานโอวาท นั้นละคือสายทางเดิน ให้พวกเราทั้งหลายได้ดำเนินตาม สอนไว้ ทุกแง่ทุกมุม เริ่มต้นตั้งแต่ท่าน ศีล ภาวนา นี่ขึ้นชื่อว่าความดีทั้งหลาย สอนเป็นลำดับ ไปเลย ทางความชั่วช้ำลามกก็บอกมาเป็นลำดับ อันใดที่เป็นภัยให้ละ อย่าหาญว่าจั้น เลย การกล้าหาญต่อความชั่ว คือการกล้าหาญทำลายตัวเองนั่นเอง ไม่ได้ทำลายใคร ทำลายตัวเราเอง ให้พากันรู้เนื้อรู้ตัว

ที่พูดมาแล้วอย่าเล่าก็คือว่า ขอให้หลักเกณฑ์ ชาติไทยของเราเรียนรู้จักจะไขว่คว้า ๆ ไม่ค่อยมีหลักมีเกณฑ์เป็นตัวของตัวเอง เป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเอง ศาสนาพุทธเป็นหลัก เป็นเกณฑ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เป็นแบบเป็นฉบับแก่สัตว์โลกผู้นำไปปฏิบัติ นั้นแหละหลัก เกณฑ์ท่านก็สอนไว้แล้ว เราเป็นลูกชาวพุทธทำไมไม่มีหลักเกณฑ์ติดเนื้อติดตัวเลยนี้มัน

เป็นยังไง ปล่อยตัวตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนปล่อยตัวตลอด อยากจะทำอะไรทำตาม ความอยากความทะเยอทะยาน มีแต่เรื่องของกิเลสเผาผลาญตัวเองและส่วนรวมทั้งนั้น

ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไปสร้างความดีที่ไหนพอเป็นที่ระลึกบ้างในวัน หนึ่ง ๆ ถ้ามัวตัวเองบ้างซิ ตั้งแต่ตื่นนอนมานี้จนกระทั่งถึงขณะหลับ เราไปสร้างความดี ความดีเป็นสารประโยชน์ที่ตายใจ เป็นที่อบอุ่นแก้ไขอะไรบ้าง นอกจากมีแต่กิเลสโงย เอาไฟเผาเอาไฟเผาในหัวใจของเราตลอดเวลา ด้วยความทะเยอทะยานที่มันลากออกไป แล้วลากไฟเข้ามาเผาเราเท่านั้นไม่เห็นมีอะไร ทดสอบบ้างซิ ตั้งแต่ตื่นนอนมานี้ แล้วตั้งแต่เด็กจนกระทั่งถึงปานนี้ ได้สร้างสารประโยชน์อะไรพอเป็นสารคุณแก่จิตใจของเรา ให้เป็นที่ยึดที่เกาะ เป็นที่อบอุ่น มีอะไรบ้างถามซิ

แล้วเรื่องความชั่วเป็นยังไงถามอีก เจ้าของนั้นละเป็นคลังแห่งความชั่ว อยู่กับ เจ้าของ เอามาทดสอบซิ ถ้ามัวตัวเองแล้วทดสอบ อะไรไม่ดีก็ให้แก้ไขตัดแปลง ไม่อย่าง นั้นขาดทุนฉิบหายป่นปี้ตลอดไปดังที่เคยเป็นมาแล้ว แล้ววันนี้เป็นอย่างนี้ จนกระทั่งวัน ตายก็เป็นอย่างนี้แล้ว ภาพนี้ชาตินี้อย่างน้อยเป็นมนุษย์ก็ยังมีดี แล้วชาติต่อไปจะไปเป็น อะไรไม่รู้แน่แล้วแต่อำนาจแห่งกรรมที่จะผลักใส่ออกไป

กรรมก็คือการกระทำ ทำดีทำชั่วเราเป็นผู้ทำ เป็นสมบัติของเรา ถ้าเป็นความดี เป็นสมบัติของเรา ถ้าเป็นความชั่วเป็นไฟเผาเรา นี่เป็นหลักธรรมชาติใครจะมาลบล้าง ไม่ได้เลย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็มาตรัสรู้ในหลักธรรมชาตินี้แหละ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ ตื่นเนื้อตื่นตัวนะ ไม่อย่างนั้นเราเองก็จะจม ชาติไทยของเราก็จะจม เพราะไม่มีหลักมี เกณฑ์ ไม่มีที่ยึดที่เกาะ ไม่เป็นเนื้อเป็นหนัง ไม่มีความจริงความจริงในตัวเองเลยใช้ไม่ได้ นะ

ศาสนามีหลักเกณฑ์อย่างเต็มเหนี่ยว ๆ สอนชาวพุทธเราให้มีหลักเกณฑ์ เช่น พระที่ว่า สุปฏิปันโน เป็นผู้ปฏิบัติดี อุชู ปฏิบัติอย่างตรงแนวต่อมรรคผลนิพพาน ญา ยปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ สามีจิ ปฏิบัติงามหุงงามตา กิริยาทุกอย่างงามหมด นี้ ๔ อย่าง เราสรุปความลงมาแล้วเป็นอย่างนี้ พระสงฆ์ผู้ปฏิบัติอย่างนี้เรียกว่าท่านมีกฐิมิระเปียบ ตายตัว ก็มาเป็นสรีระของพวกเรา เป็น เอส ภควโต สวากสงฺโฆ คือสงฆ์เหล่านี้แล ที่ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มาเป็นสรีระของสัตว์โลกทั้งหลาย ไม่ได้มาแบบสุมสุมห่าไม่มี หลักมีเกณฑ์นะ ท่านมาด้วยหลักด้วยเกณฑ์ในการปฏิบัติของท่าน และผลปรากฏเป็นที่ ยืนยันขึ้นมา แล้วมาเป็นครูสอนพวกเราทั้งหลาย สงฺฆิ สรณิ คจฺฉามิ ที่ได้กล่าวอ้างทุก วันนี้ ท่านมาด้วยความมีหลักเกณฑ์ ผลก็มีหลักเกณฑ์เป็นเครื่องยืนยันในใจของท่าน เพราะการปฏิบัติมีหลักเกณฑ์ตามคำสอน

แต่พวกเรานั้นไม่มีอะไร หลักเกณฑ์อะไรไม่มีเลยติดเนื้อติดตัวทำยังไง เราเป็นลูกชาวพุทธ ธรรมดาของเราที่พุทธ ธรรม สงฆ์ ถึง ๓ รัตนะ มีแต่ธรรมะที่เลิศ ๆ ทั้งนั้น ไอ้เราที่ถือธรรมะนั้นถืออะไร ถ้าถือธรรมะก็ควรจะได้รับมอบอ้อนแก่ตนเอง จากการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของตัวเอง ตามธรรมของพระพุทธเจ้าที่สอนไว้ หรือตามหลักธรรมะที่ท่านสอนไว้ อันนี้มันเหลว ๆ ไหล ๆ มองดูแล้วไม่ได้เรื่องได้ราว นั่นละศาสนาท่านมีแบบมีฉบับ พระผู้ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบท่านมีแบบมีฉบับ จึงดีจึงชอบได้นะ ไม่มีแบบฉบับอันติงามจากธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าแล้ว หาความดีไม่ได้มนุษย์เรา

เราอย่าเข้าใจว่าเกิดขึ้นมาแล้วดีนะ ตั้งชื่อตั้งได้ นายดี นางดี นายสวรรค์ นางสวรรค์ นายพรหม ตั้งไปได้ทั้งนั้น นายจรวดดาวเทียมก็ตั้งได้ ประสาทชื่อ ลมปาก แต่ความเลวร้ายทั้งหลายมันอยู่ที่ใจที่บุคคลผู้นั้น ความดีอยู่กับคนคนนั้น ตั้งชื่อไม่ตั้งชื่อนี้เป็นหลักธรรมชาติ ตั้งมาแล้วขณะที่ทำดีทำชั่ว ให้เน้นหนักในตรงนี้

อย่าพากันไปตื่นไอ้ชื่อไอ้เสียง ตั้งชื่อ โอ้ย เวลาเด็กเกิดขึ้นมาลองไปถามดูซิว่า นี่ชื่อว่ายังไง บทเวลาเราถามเราต้องเตรียมหูเราไปฟังปากจรวดดาวเทียมนะ อันนี้ชื่อว่ายังไง เด็กคนนี่ชื่อว่ายังไง ชื่อว่ากรุงศรี แล้วคนนี่ชื่อว่ายังไง ชื่อหัสดี ชื่อมันไปอยู่โน้น ตัวเด็กเป็นยังไงไม่รู้ มันเป็นผู้ใหญ่แล้วมั่งปานนี้ อันนี้มันมีนิทานสด ๆ ร้อน ๆ ที่เรามาพูดให้ฟังประกอบกับบทธรรมว่าฉันเถอะ เขาตั้งชื่อ พ่อเด็ก ๒ คนนี่นะเป็นคนอยุธยา แล้วไปมีครอบครัวอยู่ในภูเขาโน้น เราก็อยู่ภูเขา มาบิณฑบาตเขาก็มาใส่บาตร บ้านนี้แหละมาใส่บาตร ใส่ทั้งแม่ทั้งพ่อใส่ทั้งลูก ลูกมี ๒ คน มานั่นพ่อสั่งให้ลูกใส่บาตรให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ แต่เป็นสำเนียงภาคกลางสำเนียงอยุธยา ไม่ใช่สำเนียงภาคอีสาน นี่ละธรรมพูดให้ตรงไปตรงมา

พอพูดออกมามีลักษณะให้รู้ทันที ทั้ง ๆ ที่เขาตั้งใจพูดตามภาษาของทางนี้แหละ แต่มันก็แฝงออกมาจนได้ เราก็เลยถาม นี่มาจากไหน ฟังเสียงสำเนียงของคำพูดมีลักษณะแปลก ๆ ไม่เหมือนทางภาคนี้ อยู่ที่ไหนเราถาม (อยู่อยุธยา)ว่าฉันนะ มันขบขันดีนะ แล้วทำยังไงถึงต้องได้มาอยู่ที่นี่ มีครอบครัวเหี้ยมเรื่อนอยู่ที่นี่ ว่า (โอ้ย มันก็ยากเพราะอันเดียวแหละ) มันก็ครอบครัวแล้วใช้ไหมล่ะ ทางเมื่อกี้ยืม เพราะใส่บาตรทั้งพ่อทั้งแม่ ลูก ๒ คนอยู่ตรงกลาง นี่ลูกเหรอ (ลูก) แล้วคนนี่ละชื่อว่ายังไง (คนนี่ชื่อกรุงศรี) พ่อเขานะบอกชื่อกรุงศรี แล้วคนนี่ละ (ชื่อหัสดี) โห้ ขบขัน กรุงศรีคงเป็นเครื่องหมายว่า กรุงศรีอยุธยา หัสดีคงจะเป็นลำแม่น้ำโขง ทางโน้นแบ่งให้แม่ ทางโน้นแบ่งให้พ่อ ทางนี้แบ่งให้แม่น้ำโขง ทางโน้นแบ่งให้ทะเล ก็มีเท่านั้น

นี่เราพูดมาพาดพิงหมายถึงชื่อ ใครต้องการเหลือเกินนะ ชื่อนี้หยดย้อย ๆ ตั้งมานี้ ๓ กิโลยังไม่จบชื่อหนึ่งนะ เจ้าของไปจมอยู่ในนรก เจ้าของไปอยู่ในเรือจมน้ำ เพราะ

ความชั่วช้าลามกของเจ้าของ มีประโยชน์อะไรชื่อตั้งไว้นั้น ทำตัวให้ดี ตั้งแต่เปิดแต่ไก่ เขาก็มีชื่อของเขา เช่นหมาของเรานี้ก็มีชื่อ จำได้แต่ไอ้ปุ๊กก็ตัวเดียว นอกนั้นจำชื่อมันไม่ได้ เราชี้เกี้ยวทอง ไม่ใช่คาถาอาคมอะไร ประสาชื่อไอ้ปุ๊กก็ นี่มันก็มีชื่อทุกตัวนั้นแหละ อันนี้ตั้งไว้เพื่อรู้ สำคัญคือการปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดี ตรงนี้ต่างหาก คนไม่ได้ไปตกนรกเพราะชื่อ ไม่ได้ไปขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมหรือพ้นทุกข์ได้เพราะชื่อ พ้นได้ ตกนรกได้ ขึ้นสวรรค์พรหมโลกได้ เพราะการปฏิบัติตัวชั่วช้าลามกและปฏิบัติตัวดี ให้พากันจดจำ อันนี้เอาไว้

เรื่องชื่อเรื่องเสียงมีมาตั้งกัปตั้งกาลป์แล้วแหละ อย่าไปตื่นเสียงจนเกินเหตุเกินผล เอาชื่อมาประดับตัวเอง เจ้าของลงนรกก็ช่างหัวมัน ขอให้ได้ชื่อไว้ประดับ หรือเอาไปหลอกโลกเขาก็ได้ อย่างอย่างนั้นนะ ตั้งชื่อตั้งนามนี้เป็นนั้น ๆ ถ้าเป็นฝ่ายพระก็ฟาดตั้งแต่ สมุห์ ไบฎีกา เรื่อยไป การตั้งชื่อนี้มีมาตั้งแต่พระพุทธเจ้า แต่ตั้งชื่อเพื่อส่งเสริมให้มีแก้ไขในการปฏิบัติตัวดี ท่านไม่ได้ตั้งให้คนบ้าหลงอย่างพวกเรานี้ พระบำลหก็มีบำลหชื่อหลงเสียงมีเต็มประเทศไทยของเรา นับแต่หลวงตาบัวลงไป นี่ท่านก็ตั้งให้เป็นถึงชั้นธรรมนะเดี๋ยวนี้หลวงตาบัว ฟาดแต่อดีตมาเรื่อย จากนั้นก็เป็นนักธรรมตรีโท เอก เป็นมหาบัว แล้วขึ้นเป็นชั้นราช ชั้นธรรมขึ้นไป

นี่ท่านตั้งให้มีแก้ไขปฏิบัติ ให้เป็นกำลังใจในการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านไม่ได้ตั้งเพื่อให้หลงยศหลงชื่อนะ เดี่ยวนี้มันพลิกไปอย่างนั้น ท่านตั้งแต่ครั้งพุทธกาลก็มี แต่ท่านตั้งพระอรหันต์ ท่านสิ้นกิเลสแล้ว สวาก ๘๐ องค์ มีสมณศักดิ์ที่เลิศเลอทุกองค์ เลิศไปคนละทาง ๆ พระพุทธเจ้าทรงตั้งเอง ๘๐ องค์ องค์นี้เลิศทางนั้น ๆ เรียกว่าสมณศักดิ์

ทีนี้ท่านก็เอาเสียงอย่างจากนั้นมาตั้งสมณศักดิ์ให้พระเรา เพื่อจะมีแก้ไขประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี แต่กลับกลายมันเอาชื่อนั้นมาประดับหลอกโลกเขาไปเสีย ประกาศก้อง เจ้าของไม่ทราบลงนรกหลุมไหน ศีลมีก็ตัวก็ไม่รู้ หรือไม่มีก็ไม่รู้ มันเอาชื่อเอาเสียงมาประดับ ดิตด้วยชื่อโน่น ไม่ได้ดิตด้วยตัวเองใช้ไม่ได้นะ นี่มันมีมาอย่างนี้จะว่าไง ชื่อตั้งไว้เป็นธรรมดา อย่าตื่น อย่าหลงชื่อ อย่าเห็นชื่อเห็นนามว่าเป็นมรรคเป็นผล เป็นดีเป็นชั่ว ยิ่งกว่าตัวของเรารู้ทำดีทำชั่ว อันนี้สำคัญมาก อย่าลืมนื้อลืมตัว ให้ปฏิบัติตัวให้ดี

ให้มีหลักมีเกณฑ์นะเราชาวพุทธทุกคน หลักเกณฑ์เป็นของสำคัญ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตัว ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า คนไม่มีวาสนายังไงก็ไม่ได้พบพุทธศาสนาของเรา นะ เกิดมากี่ภพกี่ชาติตายจมไปเรื่อย ๆ อยู่อย่างนั้น ไม่ได้พบ นี่ทำไม พุทธโธ

ธัมโม สังฆ พอเริ่มเกิดมาได้ยินพ่อแม่บอกแล้ว นี่แก้วอันเลิศเลอ ๓ ดวง ขอให้พากันยึดไว้ในดวงใจ แล้วตั้งใจปฏิบัติตัวให้ดี

เรียกว่าคราวนี้พูดว่าเป็นประวัติศาสตร์ของเมืองไทยเรา เราก็ไม่สงสัยว่าเป็นได้แน่ ๆ ในการที่เราทุ่มชีวิตจิตใจของเราเพื่อช่วยชาติคราวนี้ เราทุ่มจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดาเหมือนกับเราทุ่มตัวของเราเองเพื่อฆ่ากิเลส เรียกว่าสุดเหวี่ยง กิเลสไม่ตายเราก็ตายเท่านั้น มีสองอย่าง จะให้เป็นคู่แข่งกันไปอีกไม่ได้แล้ว นี่เรียกว่าเด็ดขาดในหัวใจ เพราะฉะนั้นความเพียรมันถึงหมุนตัว ๆ ตลอดเวลา เวลาปรากฏขึ้นมาก็ดังที่มาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เรียกว่าสมาธิว่างั้นเลย กับที่เราทุ่มลงไป ชีวิตไม่มีอะไรเสียตายต้องการแต่มรรคผลนิพพานครองหัวใจเท่านั้น แล้วก็สมาธิ

นี่ออกมาสอนพี่น้องทั้งหลายก็แบบเดียวกันอีก เรียกว่าทุ่มหมด ถ้าในด้านวัตถุอะไรเงินทองข้าวของมีมากมีน้อย เรียกว่าทุ่มหมดไม่มีอะไรติดตัว ๆ ตั้งแต่เริ่มช่วยโลกมาตั้งวัดป่าบ้านตาดจนกระทั่งบัดนี้ แล้วยังจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดจนกระทั่งถึงหลวงตาบัวตาย เพราะใจดวงนี้เป็นดวงแก้ว เต็มไปด้วยความเมตตาสงสารโลกเหมือนแก้ว ต้องช่วยโลกอย่างนี้ตลอดไปอีก ทางด้านธรรมะก็เหมือนกันมีมากมีน้อยเท่าไรทุ่มออกหมด จะเรียกว่าไม่มีอะไรเหลือก็น่าจะได้ คือไม่มีเหลือสำหรับผู้ที่มีความสามารถซึ่งจะมารับธรรมประเภทต่าง ๆ จากหัวใจนี้ออกไปได้ขนาดไหน เอามา ว่างั้นเลย เปิดออกให้ ๆ เอ้า ๆ ๆ ให้สุดขีดก็เปิดออกอย่างสุดขีดเต็มที่แล้ว เพราะไม่มีอะไรอัดอั้นในหัวใจเรานี้ ครอบโลกธาตุหมดแล้ว ใจดวงนี้ไม่เคยคิดว่าจะได้รู้ได้เห็นจะเปิดตัวเองอย่างนี้ เราก็ไม่เคย

นี่ก็ได้มาเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่ก็เรียกว่าทุ่มเหมือนกัน ทุ่มอะไร เปิดให้ฟังหมดไม่มีความเสียหายอะไรเลย เพราะความเมตตาที่มีกำลังมาก ส่วนกิเลสมันอยู่ในถึงขยะ มันจะเห่าฟอ ๆ ช่างหัวมันเถอะหาว่าไอ้ว่าอวด กิเลสกับธรรมต้องเป็นข้าศึกต่อกัน ต้องต้านทานธรรมเสมอ ธรรมท่านไม่สนใจแหละ ไปเรื่อยเลย เหยียบหัวถึงขยะไป มันอยู่ได้ถึงขยะก็เหยียบมันไปเรื่อย ธรรมเป็นอย่างนั้น มันจะเห่าว้อ ๆ อยู่ได้กั้นถึงขยะ ช่างหัวมัน เข้าใจไหมละ นี่ก็ได้เปิดแล้ว ถึงว่าจะเป็นการประวัติศาสตร์ เราไม่อาจสงสัยนะ

นี่วิธีการพาพี่น้องทั้งหลายดำเนินคราวนี้ เรียกว่าดำเนินด้วยความทุ่มหมด ในตัวของเราเองไม่มีอะไรเหลือ ทางด้านวัตถุก็อย่างนี้แหละ พาทุ่ม ๆ อย่างนี้ เหล่านี้มีแต่จะทุ่มทั้งนั้นเพื่อชาติไทยของเรา เรื่องอรรถเรื่องธรรมเราก็ทุ่มหมด คำที่ว่าจะจนตรอกจนมุมในการมาถามเพื่อมรรคผลนิพพานนี้ เราเปิดโล่งหมดแล้ว ให้มาว่างั้นเลย เราต้องการที่จะหลุดจะลากอยู่แล้ว จะออกทันทีธรรมประเภทนี้ นี่แหละถึงว่าเป็นประวัติศาสตร์ได้แล้ว

นี่ยิ่งจวนตายเท่าไร แทนที่จะมาเป็นห่วงเป็นใยในสังขารร่างกายเจ้าของ เราพูดตรง ๆ เลย แม้เมื่อดินเมื่อดทรายเราไม่มี กับเครื่องมือ คือร่างกายนี้เป็นเครื่องมือเท่านั้นเอง เรานำเครื่องมือนี้ช่วยโลก เราก็นึกถึงใจว่า เรานี้แก่เท่าไร ๆ การช่วยโลก.. พออันนี้ขาดสะบั้น การช่วยในกิริยาเหล่านี้ ก็ขาดสะบั้นไปตาม ๆ กัน จึงเรียกว่าห่วงโลกมาก ห่วงเพราะอันนี้แหละ จึงได้แนะนำสั่งสอนดูว่ากล่าว จะว่าเด็ดว่าเผ็ดว่าร้อนก็ด้วยอำนาจความเมตตาแล้ว ๆ ๆ ไม่มีอะไรเจ็บปน

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตัวให้ดี เกิดมาให้มีสาระแก่ตัวเอง ตั้งแต่วันเกิดถึงวันตาย การสร้างควมดีมีสาระอะไรบ้าง ให้ทดสอบตัวเองนะ อย่างน้อยก็เอาอย่างนี้เสียก่อน ในวันหนึ่ง ๆ เราสร้างสาระอะไรแก่ตัวของเราตั้งแต่ตื่นนอนถึงเวลาหลับ วันหนึ่งเดือนนี้ แล้วคำนวณเจ้าของลบบวกคุณหาร แล้วเราจะมีส่วนเศษส่วนเหลือติดตัวเรานะ ถ้ามีแต่ตื่นมาก็บั้น ๆ จมไปเรื่อย ๆ ตื่นมาก็บั้น จมไปเรื่อย ๆ จมไม่ถอยแบบนี้ อย่าพากันนำมาใช้ ให้वलลบลคุณหารตัวเอง แล้วเวลานี้อายุเราได้เท่าไร ตั้งแต่ตื่นนอนหลับตื่นนอนหลับมานี้กี่ปีกี่เดือน แล้วเป็นเวลาเท่าไรเวลานี้ แล้วจะมีอะไรติดเนื้อติดตัวเรา ให้वलลบลคุณหารนะ

ธรรมพระพุทธรเจ้าประกาศกังวาน โโก นุ หาส โภ กิฆานนุโท ประกาศกังวาน ให้वलลบลคุณหารตื่นเนื้อตื่นตัว อย่างนอนจมอยู่เฉย ๆ เกิดประโยชน์อะไร ความหมายว่าจัน ที่เราช่วยโลกเราช่วยอย่างนั้นละ ไม่ใช่ช่วยเล่น ๆ นะ โห !! ช่วยจริง ๆ พอรู้สึกตัวขึ้นมาปั๊บ จิตมันจ้อตลอด ออกเป็นกิริยาที่จะช่วยโลกสงสาร มันออกของมันแล้ว โดยหลักธรรมชาติของมันเองที่มีเมตตาธรรมครอบเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว เป็นอย่างนั้น ที่จะมาคิดถึงเจ้าของนี้ เรื่องกลัวเป็นกลัวตายหรือห่วงใยการตาย มันไม่มี ก็บอกไม่มี สิ่งรับรองคืออะไร มันจึงไม่มี อันนี้ก็คือสมมุติ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มันก็ต้องแปรไปตามสภาพของมัน อันไม่ใช่ ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา คืออะไร ? คือเมืองพอ เมืองพออยู่กับใครมันก็รู้แล้ว แล้วจะไปตื่นหาอะไร ห่วงหาอะไร หวงหาอะไร เอาละ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd